

ญ.หญิงโสภ...?

W · O · M · A · N ?

1. a fully grown human female
2. woman in general
3. a woman's wife or girlfriend
4. a rude way of speaking to a woman when you're angry

(Longman Dictionary of English, 1991)

ณ หอศิลปวิทยนิทรรศน์
อาคารมหาธีรราชานุสรณ์ ชั้น 7
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
8-31 สิงหาคม 2539
จันทร์-ศุกร์ เวลา 8.00-19.00 น.
เสาร์ เวลา 9.00-16.00 น.
เว้นวันอาทิตย์

at the Art Center
Centers of Academic Resources,
Chulalongkorn University
August 8-31, 1996
Monday - Friday 8 a.m. - 7 p.m.
Saturday 9 a.m. - 4 p.m.
except Sunday

ญ. หญิงโสภา...?

เธอคือธาตุแห่งเสรีที่ปรากฏ
ในกรอบเกณฑ์ที่กำหนดนิยามหญิง
ถูก ผิด ดี งาม..ความเป็นจริง
สรรพสิ่งที่เธอฝัน พลันคลี่ทอ

เธอคือลมล่องลอยไร้รอยรูป
แม้ผ่านวายุหวั่นกลับช่วยก่อ
ประกายไฟโรจน์เรืองเป็นเพลิงรอ
ลบเงาที่ทุกข์ขั้วผ่านคำคืน
เธอคือสายลำนกอินไรร้อย
สงบนิ่งก็ใช้เพียงหลับลิ้มตื่น
ติดตามเติมแต่งหวังให้ยั่งยืน
เพื่อพลิกฟื้นชีวิตเฝ้าคิด-ค้น

เธอคือเธอ-มิใช่ใครกำหนด
เกียรติยศหรือกตัญญูไร้ผล
เมื่อ ญ.หญิง หยั่งรู้วิญญาณตน
จะโสภณหรือโสภา-ย่อมค่าควร

จิระนันท์ พิตรปรีชา

จิระนันท์ พิตรปรีชา

อภิธาน์ ทนการจาก

แฉีกผ่านใบกระดาษ
๑๕ ก.ย. ๒๕๕๐

Rama IX Art Museum Foundation

"Life Cycle"

นางสาวปิยะพร มงคลศิลป์
PIYAPORN MONGKHOLSILP

เกิด 11 พฤษภาคม 2517 กรุงเทพมหานคร
การศึกษา

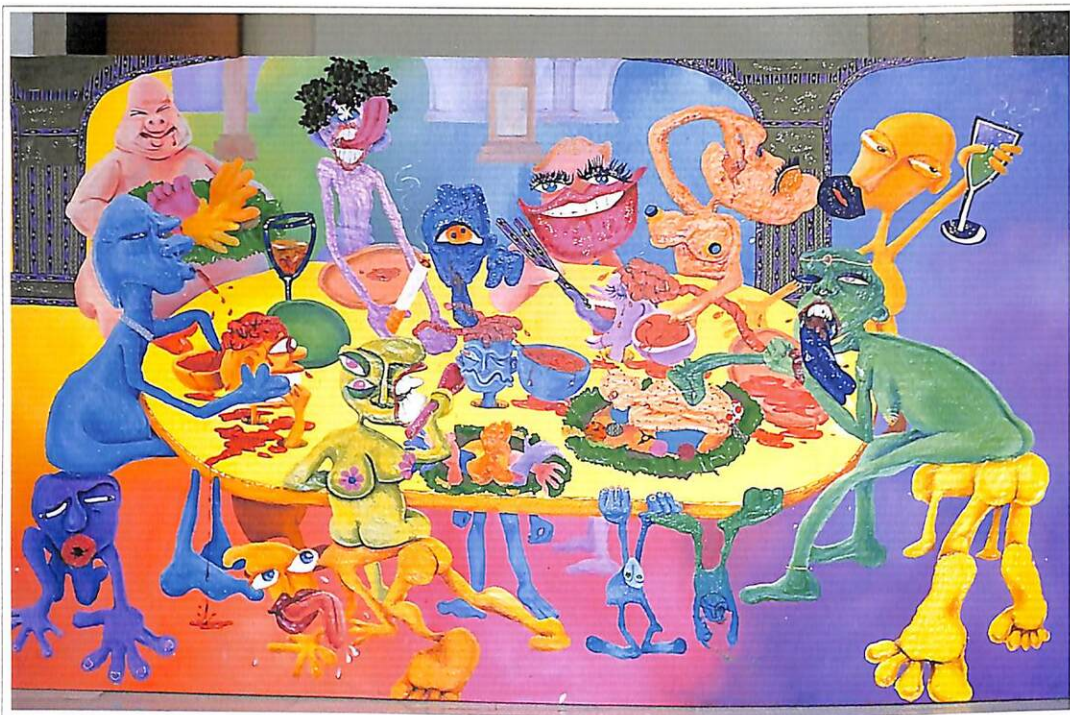
- โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา
- โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าฯ
- กำลังศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาทัศนศิลป์-
จิตรกรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหา-
วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การแสดงผลงาน
2538 - แสดงงาน "คิดถึงอยุธยา" หอสมุด
สมเด็จพระเทพฯ มศว.ประสานมิตร

- แสดงงาน "ทัศนศิลป์ศิลปกรรม 1"
โรงแรมมณเฑียร

แนวความคิด

ธรรมชาติทุกวันนี้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ หรือเป็น
วัฏจักรของชีวิตที่ต้องมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็น
เรื่องธรรมดา เมื่อได้มากก็ต้องเสียไปเป็นการทดแทน

“ความรู้สึของคนเมือง”

นางสาวรวงศ์หัต ภาสุรภาค
WARANGTAD PASURAPAK

เกิด 7 พฤษภาคม 2519 กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

นิเทศชั้นปีที่ 4 คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกียรติประวัติ

- 2533 - รางวัลชมเชย สมาคมสหประชาชาติแห่งประเทศไทย
- 2534 - รางวัลดีเด่น มูลนิธิเกียรติร่วมมิตรเพื่อการศึกษา
- รางวัลชมเชย การประกวดวาดภาพระบายสีในงานเครื่องปั้นดินเผาในงานแสดงศิลปกรรมเครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ ครั้งที่ 5
- รางวัลชมเชย สำนักงาน ปปป.
- 2536 - นักศึกษาโครงการดีเด่นด้านศิลปะและศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาฯ

การแสดงผลงาน

- 2536 - นิทรรศการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในกลุ่มสิทธิสตรีและเด็ก

- นิทรรศการสี่ช้างรำลึก 3
- 2537 - นิทรรศการสี่ช้างรำลึก 4
- นิทรรศการกลุ่มจามจุรี เรื่องบันทึกธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม
- 2538 - นิทรรศการเทคโนโลยีเพื่อมวลมนุษยชาติ-อีตาซี
- 2539 - นิทรรศการกลุ่มจามจุรีเรื่องธรรมชาติและชีวิต
- นิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัยสมาคมสถาปนิกสยาม
- นิทรรศการการแสดงผลงานศิลปกรรมรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 13

แนวความคิด

เป็นการสะท้อนชีวิตของคนในสังคมเมืองที่ใช้ชีวิตไร้สาระ ไร้ทิศทาง ทุ่มเทเวลาและทรัพยากรมั่วสุมในอบายมุข จิตใจหยาบกระด้าง มีความผิดปกติดังกล่าวด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรม

Rama IX Art Museum Foundation

นางสาวคันสนีย์ รุ่งเรืองสาคร
SANSANEE RUNGRUANGSAKORN

เกิด 2 กุมภาพันธ์ 2516

การศึกษา

คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแสดงผลงาน

- 2538 - การแสดงศิลปกรรมด้านแกะสลัก
- การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 12
- การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 41
- การแสดงศิลปกรรม ป.ต.ท. ครั้งที่ 10
- การแสดงศิลปกรรม “นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต” ครั้งที่ 7
- 2539 - การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 13

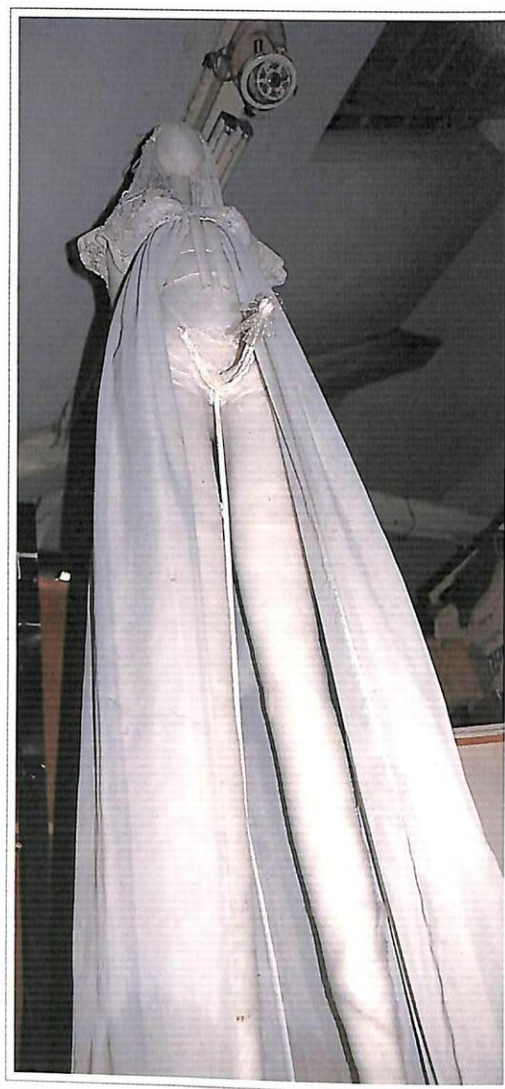
“มือถือปากถือศิลป์”

เกียรติประวัติ

- 2538 - รางวัลสนับสนุนศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 12
- รางวัลดีเด่นการแสดงศิลปกรรม “นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต” ครั้งที่ 7
- 2539 - รางวัลเกียรตินิยมเหรียญเงิน “ศิลป์พระศรี” ของศิลปกรรมร่วมสมัย ของศิลปินรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 13

แนวความคิด

ภาพสะท้อนสังคมไทยปัจจุบัน โดยผ่านสัญลักษณ์และคำพังเพย ข้าพเจ้าใช้สัญลักษณ์และคำพังเพยสะท้อนถึงปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

"ผู้หญิง"

นางสาวมานวิภา มีบึงพรว
MANVIKA MEEBEUNGPAW

เกิด 14 กรกฎาคม 2515 จ.พิษณุโลก
การศึกษา
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (สาขาประติมากรรม)

แนวความคิด

ผู้หญิง สรีระ ความงามแห่งเพศ
ผู้หญิงมีสรีระที่บ่งบอกถึงความเป็นเพศหญิง

Rama IX Art Museum Foundation

"Ready-made Infant"

นางสาวอภิรดา วรรณสิทธิ์
APIRADA WIRIYASIT

เกิด 19 กรกฎาคม 2519 จ.นครสวรรค์
การศึกษา

- โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
- กำลังศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาทัศนศิลป์-จิตรกรรม คณะศิลปกรรมฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

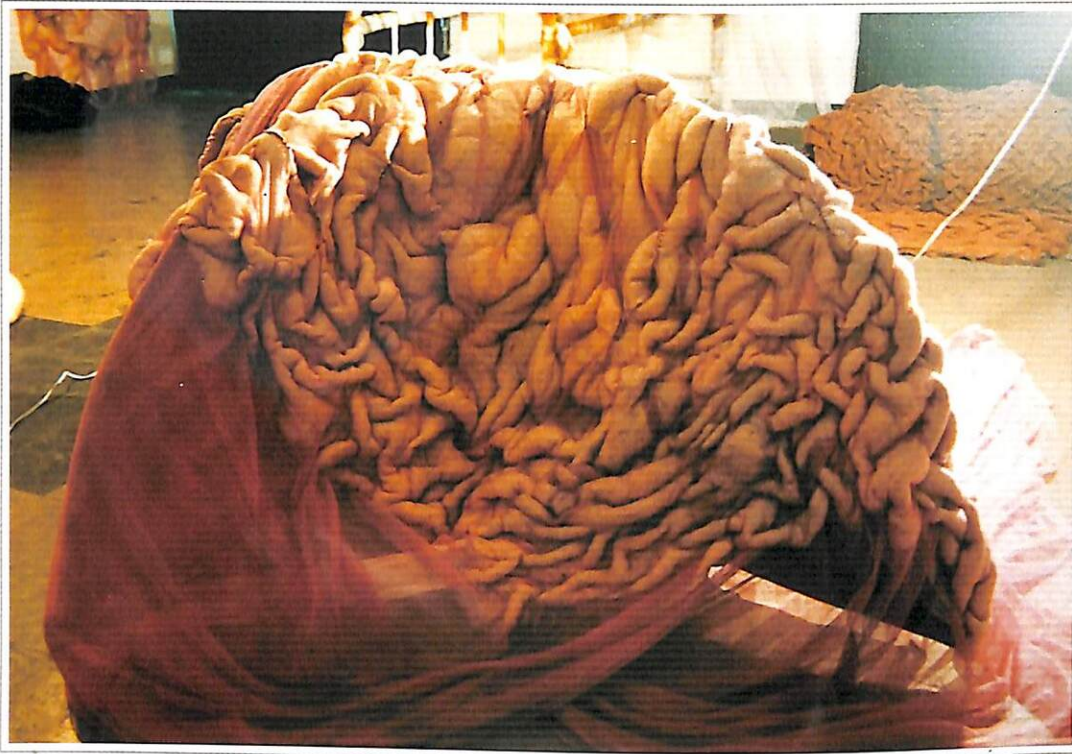
การแสดงผลงาน

2538 - แสดงงาน "คิดถึงอยุธยา" หอสมุดสมเด็จพระเทพฯ มศว.ประสานมิตร

- แสดงงาน "ทัศนศิลป์ศิลปกรรม 1"
โรงแรมมณเฑียร

แนวความคิด

สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เด็กทารกอายุ 3 วัน ถูกทิ้งไว้พร้อมกับผ้าอ้อมสำเร็จรูป จึงได้นำเสนอผลงานศิลปะเพื่อแสดงถึงชีวิตของเด็ก ซึ่งสามารถทิ้งได้และไม่มีชีวิตจิตใจเช่นเดียวกับผ้าอ้อมสำเร็จรูป

"Dark Side of the Moon"

"Such a Fish"

Rama IX Art Museum Foundation

นางสาวอรอนงค์ กลิ่นศิริ
ON-ANONG KLINSIRI

เกิด 24 มิถุนายน 2515 กรุงเทพมหานคร

การแสดงผลงาน

- ร่วมแสดงศิลปกรรม "นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต" ครั้งที่ 6
- ร่วมแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยของธนาคารกสิกรไทย
- ร่วมแสดงศิลปกรรมด้านก๊วยเอดส์

เกียรติประวัติ

- รางวัลดีเด่นศิลปกรรม "นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต" ครั้งที่ 6 พ.ศ.2537
- ได้รับทุนการศึกษาจากสถานทูตออสเตรเลีย
- ร่วมสัมมนางาน "ศิลปกรรมกระดาศ" ของภาควิชาจิตรกรรมฯ คณะจิตรกรรม

แนวความคิด

มนุษย์ทุกคนย่อมมีทั้งด้านสว่างและด้านมืดในชีวิต เปรียบเหมือนพระจันทร์ที่มีข้างขึ้นและข้างแรม คนส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญต่อด้านที่สว่างมากกว่า โดยธรรมชาติของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความสนใจในด้านที่มีมืดมน อันเป็นประสบการณ์ส่วนหนึ่งในชีวิตซึ่งจะอยู่ภายใต้กันบังแห่งจิตใต้สำนึกซึ่งเต็มไปด้วยพลังผลักดัน ข้าพเจ้าต้องการแสดงออกถึงประสบการณ์ ที่ถือว่าเป็นด้านมืดหรืออาจเรียกว่า เป็นเสมือนบาดแผลในใจ นำเสนอในรูปแบบ Installation ในสถานที่ที่ข้าพเจ้าประทับใจสู่ผลงานทางศิลปะ

นางสาวเตยงาม ศรีสุบัติ
TOEINGAM SRISUBUT

เกิด 23 สิงหาคม 2516 กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
- มหาวิทยาลัยศิลปากร
- กำลังศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแสดงผลงาน

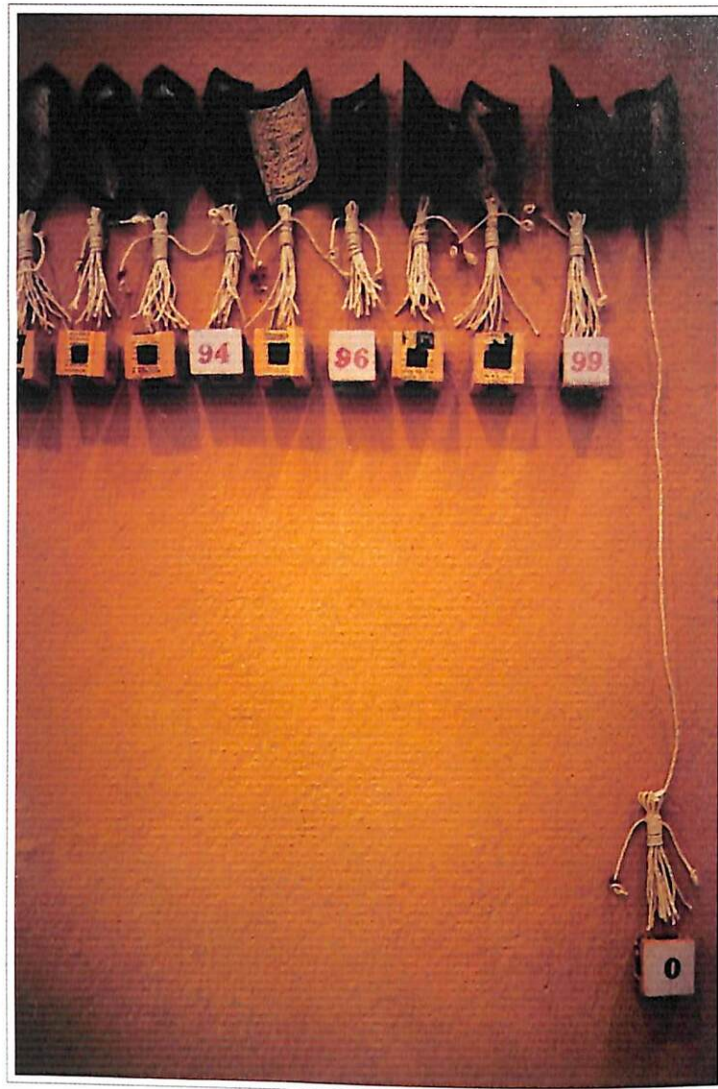
- 2538 - ร่วมแสดงงานกาญจนาภิเษกสมโภช
- ร่วมแสดงงานศิลปกรรมรุ่นเยาว์
- ร่วมแสดงงานศิลปกรรมด้านก๊วยเอดส์
- ร่วมแสดงงานศิลปกรรมร่วมสมัย
- ร่วมแสดงงาน "ตั้งชีวิตผูกพันด้วยเทคโนโลยี" ของบริษัท สหวิริยาโอเอ เซ็นเตอร์

แนวความคิด (Informative Drawers)

ลิ้นชักเป็นประติมากรรมที่มีหน้าที่เก็บของของมนุษย์ ของที่เก็บในลิ้นชักสามารถบอกถึงอุปนิสัยและชีวิตประจำวันของมนุษย์ได้ สิ่งที่มีมนุษย์เลือกเก็บต้องสัมพันธ์กับจิตใจของมนุษย์ บ่งบอกถึงรสนิยมของเจ้าของ สิ่งที่น่าสนใจและสิ่งที่ไม่พึงพอใจดูจากวิธีเก็บเป็นหนึ่งข้อมูลที่เก็บอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ในระยะเวลาหนึ่ง ๆ ได้

แนวความคิด (Such a Fish)

ชีวิตเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหว แหกกว่าตามกระแสสังคมต่างคนต่างแบกรับหน้าที่และความคิด ที่มีระบบของสังคมกำกับอยู่กลาย ๆ ต่างฝ่ายต่างเวียน ไม่พูดคุยหรือยิ้มให้กัน ข้าพเจ้าต้องการสะท้อนสภาวะของอารมณ์ดังกล่าวให้ออกมาในรูปแบบประติมากรรมสื่อผสมตามทัศนคติ

"Hanging Life"

นางสาวมรกต เกษเกล้า
MORAKOT KETKLAO

เกิด 13 พฤศจิกายน 2514 จ.พิษณุโลก

การศึกษา

คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
(สาขาจิตรกรรม)

กำลังศึกษาระดับปริญญาโท คณะจิตรกรรม
ประติมากรรม ภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแสดงผลงาน

- 2535 - นิทรรศการศิลปกรรมภาพทิวทัศน์ คณะ
วิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นิทรรศการแสดงผลงานนักศึกษาภาพพิมพ์
British Council กรุงเทพฯ

- 2536 - นิทรรศการ ศิลปกรรมนำสิ่งที่ดูมีชีวิต
ครั้งที่ 3 หอศิลป์เจ้าฟ้า กรุงเทพฯ
- นิทรรศการ ศิลปะเที่ยงคืน กลุ่มเชียงใหม่
จัดวางสังคมเชียงใหม่

- 2537 - นิทรรศการกลุ่ม SHADE

แนวความคิด

ข้าพเจ้ามีเวลาของตนเอง มีเหตุการณ์ของตน
เอง สิ่งรอบข้างที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น และได้บันทึก
ผ่านสื่องาน ตามระยะเวลาของความรู้สึก

Rama IX Art Museum Foundation

"The Memory of Trees"

นางสาวดวงหทัย พงศ์ประสิทธิ์
DOUNGHATAI PONGPRASIT

เกิด 13 พฤศจิกายน 2514 จ.ชลบุรี

การศึกษา

- โรงเรียนชลกันยานุกูล ชลบุรี
- โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม กรุงเทพฯ
มหานคร
- ศ.บ.จิตรกรรม (เกียรตินิยมอันดับ 2)
มหาวิทยาลัยศิลปากร
- กำลังศึกษาระดับปริญญาโท คณะจิตร-
กรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร

การแสดงผลงาน

- 2539 - การแสดงผลงานศิลปกรรมประติมากรรมพระเกียรติ
กาญจนาภิเษกฉลองสิริราชสมบัติ ครบ
50 ปี ณ Seacon Square
- 2538 - การแสดงผลงานศิลปกรรมร่วมสมัยกับบริษัท
สหวิริยาโอเอซิสเตอร์

- การแสดงผลงานศิลปกรรมศิลปะปิ่นเกล้า
- 2537 - การแสดงผลงานจิตรกรรมทิวทัศน์ ณ
ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
- 2535 - การแสดงผลงานประติมากรรมพระเกียรติสมเด็จพระ
นางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
- 2534 - การแสดงผลงานจิตรกรรมบัวหลวง ครั้งที่ 15

แนวความคิด

ในการดำรงอยู่ของชีวิต ทุกอย่างก้าวเปรียบ
เสมือนการเดินทางไปในกาลเวลาตามวิถีทางแห่ง
ธรรมชาติ มีลีลา และจังหวะตามความเหมาะสม
เราต่างไม่รู้ในหนทางที่เราเลือกจะพบเจอกับสิ่งใด
ดีหรือเลว แต่ในห้วงขณะของข้าพเจ้าถือว่าล้วนเป็น
สิ่งมีคุณค่า

ศิลปะกับลัทธิสตรี

การแสดงออกทางความคิดนั้น แม้ว่าส่วนใหญ่จะอาศัยการกระทำและงานเขียนเป็นส่วนใหญ่ แต่ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงความคิดสำคัญ ๆ ในประวัติศาสตร์ความคิดของมนุษย์ก็มีการแสดงออกด้วยศิลปะร่วมด้วยเสมอ เช่น เมื่อลัทธิสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของยุโรปเจริญขึ้น ก็มีศิลปะบาโรคของชนชั้นสูง (Aristocratic Baroque) เกิดขึ้น หรือเมื่อชนชั้นกลางซึ่งร่ำรวยด้วยการค้ามีฐานะในสังคมสูงขึ้น ก็เกิดศิลปะบาโรคของชนชั้นกลาง (Bourgeois Baroque) ลัทธิมาร์กซ์ทำให้เกิดศิลปะที่ต่อต้านชนชั้นปกครอง เป็นต้น ดังนั้น นอกจากงานวรรณกรรมและวรรณศิลป์แล้ว เราจึงควรศึกษาศิลปะอื่น ๆ โดยเฉพาะทัศนศิลป์ควบคู่ไปด้วย

แนวคิดสตรีนิยมก็เช่นกัน นอกจากจะทำให้เกิดงานวรรณกรรมและวรรณศิลป์เกี่ยวกับสตรีขึ้นแล้ว ยังทำให้ศิลปินและนักวิจารณ์ศิลปะบางกลุ่มหันมาสนใจเรื่องของสตรีและนำมาเป็นเนื้อหาของงานศิลป์ เกิดการต่อต้านสิ่งที่เรียกว่า "อำนาจ" ของผู้ชายและศิลปินชาย เกิดศิลปินหญิงและงานศิลป์เกี่ยวกับผู้หญิงขึ้น ปรากฏการณ์เกี่ยวกับ "ขบวนการผู้หญิง" ทางศิลปะนี้แม้จะยังมีไม่มากนัก แต่ก็มีส่วนให้ข้อคิดบางประการแก่เราได้ เช่น การแยกความแตกต่างระหว่างศิลปะแบบสตรี (feminine art) กับศิลปะสตรีนิยม (feminist art) ความเป็นเอกภาพและความแบ่งแยกในหมู่วิศวกรรมสตรีนิยม อันเนื่องจากเหตุต่าง ๆ ซึ่งอาจจะนำมาใช้พิจารณา นักสตรีนิยมที่ไม่ใช่สตรีได้ด้วยเช่นกัน

1. ทฤษฎีการวิเคราะห์ศิลปะของนักสตรีนิยม

การศึกษาเกี่ยวกับสตรีในแง่ที่สัมพันธ์กับศิลปะยังขาดการศึกษาวิเคราะห์อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นด้านที่สตรีถูกมองว่าเป็น "ผู้กดขี่" หรือ "ผู้

ถูกกดขี่" แต่เมื่อลัทธิสตรีได้รับความสนใจในฐานะเป็นตัวแปรสำคัญในการศึกษาศิลปะขึ้น บรรทัดฐานเดิมที่เคยใช้เป็นมาตรฐานกันมาก็ย่อมถูกสำรวจทดสอบ และท้าทาย

ศิลปะในแง่ที่สัมพันธ์กับเรื่องลัทธิสตรีได้รับความสนใจอย่างจริงจังจากนักทฤษฎีตะวันตกนั้น ผ่านกระแสนิยมของอุดมคติต่าง ๆ อาทิเช่น ขบวนการสังคมนิยม จิตวิเคราะห์ ลัทธิโพสต์โมเดิร์นนิส ลัทธิคอนสตรัคชันนิส ดังนั้นผู้มีความคิดทางลัทธิสตรีและนักลัทธิสตรีจึงเลือกยึดและกำหนดวิธีการมองผ่านการศึกษาศิลปะเพื่อเป็นสื่อในการอธิบายปัญหาเกี่ยวกับสตรี เรื่องลัทธิสตรีที่ปรากฏในการศึกษาประวัติศาสตร์ศิลป์หรือในงานศิลปะก็ตาม ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของความขัดแย้ง ศิลปะลัทธิสตรีจึงเป็นเครื่องมือของสตรีในทางอ้อมถึงการป้องกันการละเมิดสิทธิของ "ตน" (self) ในที่นี้กล่าวโดยรวมแล้วคือ ผู้หญิงส่วน "ผู้อื่น" (other) คือ เพศ "ฝ่ายตรงข้าม" การแบ่งแยกฝ่าย "พวกเรา" (us) กับ "พวกเขา" (them) จึงก่อให้เกิดอคติชนิดหนึ่งขึ้นแก่ลัทธิสตรี

ปัจเจกบุคคลย่อมมีสิทธิจำแนกและเลือกสรรรสนิยมที่บุคคลนั้น ๆ พึงต้องการ อคติของแต่ละบุคคลจึงนับเป็นลัทธิชนิดหนึ่ง การที่ "พวกเขา" ละเมิดสิทธิของ "พวกเรา" เพื่อประโยชน์หรืออำนาจทางเพศจึงนำไปสู่การโต้แย้งในเรื่องของความไม่เท่าเทียมกัน นักลัทธิสตรีสนใจมองผ่านงานศิลปะที่สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำทางด้านอำนาจทางเพศในแต่ละยุคสมัย ลักษณะของเนื้อหาในงานศิลปะที่นิยมใช้เพศหญิงเป็นเนื้อหาสาระในการดึงดูดความสนใจ โดยเฉพาะในเรื่องของสรีระและความงามถูกตีความว่าเป็นเรื่องอำนาจทางเพศ อำนาจอีกรูปแบบหนึ่งคือ ผู้สร้างงานศิลปะหรือศิลปินที่ได้รับการยกย่องส่วนใหญ่มักจะเป็นฝ่ายชาย ดังนั้นเราสามารถศึกษาแนวความคิดของแต่ละยุคสมัยที่มีต่อสตรี

โดยมองผ่านงานศิลปะ การ "มอง" ในที่นี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการมองย้อนผ่านสายตาของศิลปิน ซึ่งถ้าผลงานศิลปะสร้างขึ้นโดยศิลปินชายในยุคหนึ่ง แต่ถูกมองโดยนักวิจารณ์หรือนักประวัติศาสตร์ศิลป์ลัทธิสตรีในอีกยุคหนึ่ง อาจส่งผลให้จุดมุ่งหมายเดิมของงานศิลปะชิ้นนั้นถูกบิดเบือนไปได้ อย่างไรก็ตามสิทธิในการมองของแต่ละบุคคลควรเปิดรับให้กว้างที่สุดโดยเฉพาะในการศึกษาศิลปะ

Whitney Chadwick (Whitney Chadwick) นักประวัติศาสตร์ศิลป์หญิงชาวอเมริกันได้เสนอประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับบทบาทของสตรีในประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก "Women Art and Society" เป็นหนังสือสำคัญเล่มหนึ่งที่วิเคราะห์ศิลปินหญิงที่ได้สร้างสรรค์งานศิลปะตั้งแต่สมัยกลาง (The Middle Ages) จนถึงปัจจุบัน Chadwick ได้กล่าวถึงประเด็นของอำนาจในโครงสร้างของประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก ซึ่งถูกกำหนดโดยฝ่ายเพศชาย บรรทัดฐานที่ตั้งขึ้นโดยให้ความสำคัญและผลประโยชน์ต่อศิลปินชาย ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของศิลปินหญิง ถูกมองว่าขาดประสิทธิภาพ เพราะให้ความสนใจเพียงความสวยงามเชิงตกแต่งและงานประดับ Chadwick ตั้งข้อสังเกตศิลปินหญิงถูกกำหนดให้อยู่ในกรอบโครงสร้างเพื่อตอกย้ำสถานภาพที่เหนือกว่าของฝ่ายชาย สถานภาพนี้จะเกี่ยวโยงไปถึงความสามารถเฉพาะของศิลปิน ชายที่ยกมาตรฐานตัวเองให้สูงทางด้านแนวความคิดและสติปัญญา การนำเสนอศิลปินชายในประวัติศาสตร์ศิลป์ตะวันตกในเชิงวีรบุรุษหรือผู้ยิ่งใหญ่ จึงกลายเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย

ในช่วงทศวรรษ 1970 นักประวัติศาสตร์ศิลป์ลัทธิสตรีได้เริ่มเปลี่ยนบรรทัดฐานในการศึกษางานศิลปะ โดยเสนอประเด็นของการแบ่งเพศเป็น

แกนหลักของการศึกษาประวัติศาสตร์ศิลป์ในหนังสือเรื่อง "Art and Sexual Politics" (1971) และ "Woman in Sexist Society : Studies in Power and Powerlessness" (1971) ได้มีการรวบรวมบทความต่าง ๆ ที่พยายามเสนอทัศนคติทางศิลปะจากมุมมองของเพศหญิง โดยต่อต้านอคติของเพศชายที่ทำทุกวิถีทางเพื่อกำอำนาจ ในบทความ "Why have there been no great women artists?" นักประวัติศาสตร์ศิลป์ชาวอเมริกัน ลินดา โนคลิน (Linda Nochlin) ได้เสนอคำถามและข้อคิดที่ได้รับความสนใจในวงการศิลปะในช่วงนั้นอย่างยิ่ง โนคลินได้ตั้งคำถามว่า ทำไมจึงไม่มีศิลปินหญิงที่ยิ่งใหญ่ (Great) ปรากฏให้เห็นเลย เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของศิลปินชายซึ่งมีมากมายจนนับไม่ถ้วน โนคลินได้เสนอคำอธิบายว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการที่ผู้หญิงถูกกำหนดให้เป็นวัตถุทางเพศและผู้ถูกมองมาโดยตลอด ความสำคัญ เช่น การกำหนดการตัดสิน ความงาม รสนิยม หรือคุณภาพ จึงตกอยู่กับฝ่ายชายมาโดยตลอด ดังนั้น โนคลินจึงมีความเห็นว่าศิลปินหญิงควรมีสิทธิมีเสียงในการมองฝ่ายชายบ้าง เธอได้ยกตัวอย่างการเสนอภาพถ่ายการมรณกรรมที่ผลิตออกมาอย่างแพร่หลายในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เนื่องจากการคิดค้นประดิษฐ์อุปกรณ์การถ่ายภาพมีผลอย่างยิ่งในการนำเสนอผู้หญิงเปลือยหรือกึ่งเปลือย ภาพถ่ายเหล่านี้สามารถอัดลงบนโปสการ์ดหรือพิมพ์เป็นหนังสือ ยกตัวอย่างภาพถ่ายชิ้นหนึ่งประกอบด้วย ผู้หญิงเปลือย ล่อนจ้อนยกเว้นร่องเท้าบู๊ท ถุงน่องและสายสร้อยไข่มุก เธอกำลังถือถาดแอปเปิ้ล โดยมีเต้าหู้ทั้งสองของเธวางอยู่บนถาดด้วย เธอจึงมองออกมาหาผู้ดูด้านล่างของภาพมีคำบรรยาย "Achetez des Pommes" ("ซื้อแอปเปิ้ลสิคะ") การนำเสนอภาพถ่ายลักษณะนี้ ทำให้ผู้หญิงถูกมองว่าเป็นผู้ชาย ผลไม้และเพศให้กับผู้ดูหรือผู้ซื้อ ซึ่งถือว่าเป็นผู้ชาย

โนคลินได้นำเสนอภาพถ่ายร่วมสมัยเปรียบเทียบกับ
มีผู้ชายยืนเปลือยถือถาดกล้วย โดยมีคำบรรยาย
"Buy some Bananas" ("ซื้อกล้วยสิครับ") ซึ่ง
เปรียบเสมือนการโต้ตอบจากฝ่ายหญิงในการมอง
กลับให้ผู้ชายเป็นวัตถุทางเพศ แนวความคิดหลัก
ของโนคลินในเชิงศิลปะสตรีเป็นการเน้นศิลปิน
หญิงให้มีโอกาสในการนำเสนอ โดยฝ่ายชายเปรียบ
เสมือนวัตถุที่ถูกมอง

เมื่อทฤษฎีของโนคลินถูกนำมาใช้ในการมอง
งานศิลปะ อาทิเช่น "กลุ่มนางในฮาเล็ม" โดย
โดมินิค แองเกรอ (Dominique Ingres) หรือ
"Olympia" โดย เอ็ดูอาด มานต์ (Edouard
Manet) งานจิตรกรรมของศิลปะทั้งสองจึงถูกตี
ความว่าเป็นเนื้อหาที่ศิลปินชายนิยมสร้างเพื่อตอกย้ำการ
"กดขี่" ให้ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายถูกมองหรือถูกกระทำ
ความน่าสนใจในการจัดองค์ประกอบ ลายเส้นที่ไหล
ลื่นหรือเนื้อหาที่สะท้อนสังคมและชนชั้นจึงถูกมองข้ามไป

ในปี ค.ศ.1973 ได้มีการรวบรวมบทความ
ต่าง ๆ ที่ใช้ทฤษฎีสตรีจำนวน 12 เรื่องใน
นิตยสารศิลปะ ART NEWS โดยใช้หัวข้อเรื่อง
"Woman as Sex Object" ส่วนใหญ่ประเด็นที่
ถูกหยิบยกขึ้นมาจะเป็นลักษณะวิเคราะห์งาน
ศิลปกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อเพศชาย โดยศิลปินชายใน
ยุโรปและประกอบด้วยเนื้อเรื่องที่ค่อนข้างไปทาง
การมรณ์และกามวิสัย ยกตัวอย่างจิตรกรรมชื่อ
"Nightmare" โดย เฮนรี ฟุเซลี (Henry Fuseli)
ได้ถูกวิเคราะห์ว่า "ฝันร้าย" ที่ศิลปินชายผู้นี้เขียน
ขึ้นเป็นการสื่อถึงเรื่องการสำเร็จความใคร่ของฝ่ายหญิง
แต่ผู้วิเคราะห์ (Mercia Allentuck) ไม่ได้เสนอ
หลักฐานข้อมูลสนับสนุนที่น่าเชื่อถือ เป็นแต่เพียง
การนำเอาทฤษฎีสตรีในสมัยปัจจุบันมาใช้มอง
งานจิตรกรรมที่สร้างขึ้นในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19
เท่านั้น ส่วนภาพพิมพ์ชื่อ "Suite 347" โดย ปิกาโซ่

(Pabot Picasso) ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับศิลปินกับนาง
แบบถูกวิเคราะห์ว่า เป็นการสะท้อนถึงจิตใต้สำนึก
ของศิลปินชายที่ชอบมองนางแบบเปลือยจนเปรียบ
เสมือน "การข่มขืน" ด้วยการมองผ่านสายตาศิลปิน

ถึงแม้การนำทฤษฎีสตรีมาใช้ในการ
ศึกษางานศิลปกรรมจะมีขอบเขตจำกัด จนบางครั้ง
ทำให้เนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ของศิลปินถูกบิดเบือน
ไปบ้างก็ตาม ทางฝ่ายสนับสนุนสตรีก็ยังคงเห็นว่า
อย่างน้อยได้มีการพยายามหาทางเลือกที่ไม่ต้องถูก
กำหนดภายใต้บรรทัดฐานของฝ่ายชายหรือผู้ที่อำนาจ

ต่อมาได้มีนักประวัติศาสตร์ศิลป์หลายคน
ทั้งชายและหญิงได้นำเอาทฤษฎีสตรีมาประยุกต์
ใช้เพื่อให้เกิดความหลากหลายในการวิเคราะห์งาน
ศิลปะ ดังจะเห็นได้จากความสนใจในการศึกษาและ
ค้นคว้าเกี่ยวกับศิลปินหญิงในแต่ละยุคสมัยที่
สร้างผลงานเอาไว้มากมายซึ่งบางคนไม่ได้รับความ
สนใจเท่าที่ควร เนื่องจากเธอเหล่านั้นไม่ได้เกิดมา
เป็นเพศชาย

2. ศิลปินหญิงกับงานศิลปะแนว ศิลปินนิยม

ศิลปินหญิงที่ได้รับความสนใจ มีมาตั้งแต่
สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance) โดย
เฉพาะศิลปินหญิงหลายคนที่พักอาศัยในเมืองโบโลญญา
(Bologna) ในประเทศอิตาลี ไดแอนนา สกัลโตร
(Diana Scultore) สร้างภาพพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องใน
คัมภีร์ตอนพระเยซูกับผู้หญิงที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นชู้
ในผลงานชื่อ "Christ and the Woman Taken
in Adultery" (1575) หรือ ลาวินเนีย ฟอนตานา
(Lavinia Fontana) เขียนงานสีน้ำมันชื่อ "Birth
of the Virgin" (1580) ซึ่งผสมผสานรายละเอียด
เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้หญิงชาวอิตาลีใน
เมืองโบโลญญา ได้อย่างน่าสนใจ ศิลปินหญิงใน
สมัยบาโรค (Baroque) ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมาก

ที่สุดคนหนึ่งได้แก่ อาร์เทมิเซีย เจนติเลสกี (Artemisia
Gentileschi) ซึ่งเป็นลูกสาวของจิตรกรในกลุ่ม
ศิลปินที่ได้รับความนิยมของเทคนิคการเขียนสีน้ำมัน
ของศิลปินผู้โด่งดังชาวอิตาลีเลโอนาม คาราวาจิโอ
(Carravaggio) Gentileschi นิยมเขียนเนื้อหา
ผู้หญิง เป็นจุดสนใจ อาทิเช่น "Judith Decapi-
tating Holofernes" (1618) เป็นภาพเหตุการณ์
ตอนผู้หญิงผู้กล้าหาญกำลังตัดคอ Holofernes
เพื่อรับการนองเลือดและการบุกรุกของทหารที่จะ
บุกรุกหมู่บ้านของเธอ "Susanna and the Elders"
(1610) เป็นจิตรกรรมอีกชิ้นหนึ่งของ Gentileschi
ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับนิสัยลามกของผู้ชายแก่สองคนที่
กำลังแอบมองผู้หญิงเปลือยกำลังอาบน้ำและขู่มขืนกัน

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17-18 ศิลปินหญิง
หลายคนนิยมบันทึกเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน
ในและนอกบ้านมากกว่าเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาหรือ
ความกล้าหาญของผู้หญิง เหตุการณ์ในห้องนั่งเล่น
ครัวเรือน หรือกระเช้าดอกไม้ ถูกนำมาเป็นจุดสนใจ
เพื่อเป็นการสะท้อนความสำคัญของผู้หญิงในสมัยนั้น
จูดิธ เลสเตอร์ (Judith Leyster) เขียนจิตรกรรม
สีน้ำมันชื่อ "Woman Sewing By Candlelight"
(1633) แม้บ้านกำลังเย็นผ้าได้แสงเทียน ในขณะ
ที่เด็กสองคนกำลังเล่นกันอยู่หน้าเตาผิง

ในประเทศฝรั่งเศส สมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 16
และพระนางมารี อองตัวแนต (Marie Antoinette)
ได้มีการสนับสนุนศิลปินหญิงให้เป็นจิตรกรประจำ
พระราชสำนัก อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ศิลปินหญิงส่ง
ผลงานเข้าประกวดใน Salon อีกด้วย เอลิซาเบธ-
หลุยส์ วิเก-เลอบรัง (Elisabeth-Louise Vigee-
Lebrun) และ อาเดแลต ลาบีเย กุอียาร์ด (Adelaide
Labille-Guiard) เป็นจิตรกรหญิงที่ได้รับการกล่าว
ขวัญมากในสมัยนั้นเนื่องจาก Vigee-Lebrun ได้
รับการสนับสนุนให้เป็นจิตรกรเอกของพระนาง Marie

Antoinette ส่วน Labille-Guiard สร้างผลงานให้แก่
Mesdames of France ซึ่งเป็นตำแหน่งของ
พระญาติ (ป้า) ของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ในปีค.ศ.1787
Vigee-Lebrun ได้สร้างผลงานชื่อ "Portrait of
Marie Antoinette with her Children" (1787)
ซึ่งเป็นภาพพระราชินีของฝรั่งเศสกำลังนั่งอยู่ในห้อง
พร้อมกับพระโอรสทั้งสาม นอกจากเป็นการยกย่อง
พระราชินีในฐานะของมารดาผู้พึงให้กำเนิดพระโอรส
องค์ที่สามแล้ว ศิลปินพยายามสร้างบรรยากาศ
ความรู้สึกถึงความสง่างามและความเป็นผู้นำของ
พระองค์ อย่างไรก็ตามเป็นที่ทราบกันอย่างแพร่
หลายในช่วงนั้นว่าความจงรักภักดีของประชาชนชาว
ฝรั่งเศสที่มีต่อพระราชินีได้ถอยลงไม่มาก ดังนั้น
Vigee-Lebrun จึงได้รับมอบหมายให้นำเสนอ
พระราชินีให้สวยงามเป็นเลิศโดยหวังว่าจิตรกรรม
ของพระราชสำนักจะสามารถดึงดูดความนิยมจาก
ประชาชนกลับมาได้บ้าง

ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ประเทศอังกฤษ
ได้มีศิลปินหญิงหลายคนนำเสนอเนื้อหาที่สะท้อนถึง
ความเหลื่อมล้ำและความกดดันจากเพศตรงข้ามที่
สตรีชาวอังกฤษต้องเผชิญในยุคสมัยนั้น ยกตัวอย่าง
แอนนา บูลเดน (Anna Bluden) ได้สร้างภาพชื่อ
"The Seamstress" (1854) เกี่ยวกับผู้หญิงที่เป็น
คนงานเย็บเสื้อผ้า เธอกำลังนั่งพรมมือสวดมนต์สายตา
จ้องมองไปสู่ท้องฟ้า เอมีลี แมรี ออสบอร์น (Emily
Mary Osborn) นำเสนอจิตรกรรมสีน้ำมันชื่อ
"Nameless and Friendless" (1857) ซึ่งเป็น
เนื้อหาสะท้อนสังคมในอังกฤษซึ่งเต็มไปด้วยความ
เหลื่อมล้ำทางเพศและชนชั้น หญิงสาวกับเด็กชาย
กำลังยืนอยู่ในร้านขายรูป โดยมีเจ้าของร้านยืน
พิจารณารูปภาพซึ่งคาดว่ากำลังประเมินราคาล้างของนั้น
ส่วนทางมุมด้านซ้ายของภาพผู้ชายสองคนแต่งตัวมี
ฐานะกำลังนั่งเลือกภาพพิมพ์รูปนางระบำ สายตา
ชายทั้งสองหันมาจ้องมองหญิงสาวกับเด็กชายด้วย

สายตาที่สื่อให้เห็นถึงความดูหมิ่น เปรียบเสมือนเป็นสินค้าที่สามารถซื้อขายได้ด้วยเงิน

ในสหรัฐอเมริกาช่วงกลางถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 สภาพแวดล้อมและเวลาที่ศิลปะมีความเป็นอิสระและเปิดกว้างให้กับสตรีมากกว่าในยุโรปถึงอย่างนั้นก็ตามศิลปินหญิงยังต้องเผชิญกับคำท้าทายจากศิลปินชายหรือนักวิจารณ์อยู่เสมอในเรื่องผลงานของพวกเธอว่าขาด "คุณภาพ" ในผลงานชื่อ "The Female Life Class" (1879) ศิลปินหญิงชาวอเมริกัน อาลิส บาร์เบอร์ สตีเฟนส์ (Alice Barber Stephens) ได้เขียนบรรยายภาพในสตูดิโอขณะจิตรกรหญิงหลายคนกำลังนั่งเขียนภาพนางแบบเปลือยที่กำลังยืนหันหลัง ในห้องปฏิบัติงานนั้นล้วนมีแต่ผู้หญิงซึ่งแสดงให้เห็นการรวมตัวเป็นกลุ่มหรือสมาคมของศิลปินหญิงในอเมริกา แมรี คาสซัท (Mary Cassatt) เป็นศิลปินหญิงอเมริกันที่สามารถสร้างชื่อเสียงในยุโรป โดยที่เธอได้ร่วมทำงานและแสดงงานศิลปะกับศิลปินชาวฝรั่งเศสที่เป็นที่รู้จักกันในกลุ่ม Impressionists Cassatt กับ เบร์ท โมริสโซต์ (Berthe Morisot) จิตรกรหญิงผู้ที่ได้แต่งงานกับน้องชายของ Edouard Manet สนใจในเนื้อหาเกี่ยวกับในชีวิตประจำวันของผู้หญิงในกรุงปารีส อาทิเช่น แม่และเด็ก ผู้หญิงนั่งดื่มชา หรือ ผู้หญิงนั่งอ่านหนังสือในสวน เป็นที่น่าสังเกตว่า Cassatt และ Morisot ได้ประยุกต์เทคนิคการเขียนภาพสีน้ำมันของกลุ่ม Impressionists ให้เข้ากับเนื้อเรื่องของสตรีชนชั้นกลาง ซึ่งทั้งสองก็อยู่ในชนชั้นนั้นด้วย

แคเท โคลลิวิตซ์ (Kathe Kollwitz) ศิลปินหญิงชาวเยอรมันให้ความสนใจต่อผู้หญิงที่ต้องต่อสู้ในสังคม เธอเป็นผู้ก่อตั้งสหภาพศิลปะของสตรี (Women's Art Union) ในนครเบอร์ลิน (Berlin) ใน ค.ศ.1913 Kollwitz ได้สร้างสรรค์ภาพพิมพ์ขาว-ดำขึ้นมาหลายชุดเกี่ยวกับการกดขี่และใช้

แรงงานของสตรีในโรงงานทอผ้า ซึ่งรวมไปถึงการรวมตัวต่อสู้เพื่อสิทธิของพวกเธอ ในงานชุดแม่และเด็ก Kollwitz ได้สอดแทรกความรู้สึกเจ็บปวดทรมานของผู้ที่ยากจนขึ้นแค้น นอกจากนั้นเธอได้สร้างงานเกี่ยวกับการสูญเสียของแม่จากประสบการณ์ส่วนตัว เนื่องจากลูกชายต้องสูญเสียชีวิตในสงครามโลกครั้งที่ 1 และสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้พาดพิงชีวิตของหลานชายเธอไปอีก

ถึงแม้ศิลปินกลุ่มเหนือจริง (Surrealists) จะประกอบไปด้วยศิลปินและกวีที่ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย แนวความคิดที่ท้าทายและคัดค้านกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของพวกเขาส่งผลให้ศิลปินหญิงหลายคนหันมาสนใจเป็นแนวร่วมถึงแม้ว่าพวกเธอจะเป็นเสียงข้างน้อยก็ตาม ศิลปินชายในกลุ่ม Surrealists นิยามกันว่าเรื่องความฝันและความเหนือจริง นอกจากนั้นยังชอบให้เสนอรูปร่างผู้หญิงเปลือยเพื่อเป็นสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางกามวิสัย ศิลปินหญิงที่มีกิจกรรมร่วมในกลุ่ม อาทิเช่น เรมีดีโอส วาโร (Remedios Varo) ดอโรเธีย แทนนิง (Dorothea Tanning) จึงได้พยายามนำเสนอเรื่องราวของผู้หญิงโดยไม่จำกัดอยู่ในขอบเขตของวัตถุทางเพศ ฟรีด้า คาห์โล (Frida Kahlo) จิตรกรหญิงชาวเม็กซิกันได้เขียนรูปภาพตัวเองในผลงานชื่อ "The Broken Column" (1944) ร่างเปลือยของเธอถูกตัดและแทนที่ด้วยเสาปูนตอกบริเวณหน้าแขนและลำตัว Kahlo ใช้ตัวเองเป็นภาพสะท้อนความเจ็บปวดของผู้หญิง ซึ่งต้องผ่านการผ่าตัดจนนับครั้งไม่ถ้วน ถึงแม้เธอมีคู่รักเป็นศิลปินที่โด่งดัง (Diego Rivera) หรือนักการเมืองที่สำคัญ (Leon Trotsky) Kahlo ก็ต้องจบชีวิตลงในสภาพของคนที่พิการที่ขาเหว

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ศิลปินสตรีในยุโรปและอเมริกา มีบทบาทและได้รับการยอมรับมากขึ้นในสังคมและแวดวงศิลปะ พิพิธภัณฑ หอศิลป์

และสถาบันศิลปะ ยกย่องศิลปินหญิงให้แสดงงานสำคัญ ๆ หรือเป็นอาจารย์สอนศิลปะอย่างแพร่หลาย ชื่อเสียงของศิลปินหญิง เช่น จอร์เจีย โอคีฟ (Georgia O'Keeffe) ลี แครสเนอร์ (Lee Krasner) หลุยส์ เนเวลสัน (Louise Nevelson) เฮเลน แฟรงเคนธาลเลอร์ (Helen Frankenthaler) นิกกี เดอ เซนต์ ฟาล (Nikki De Saint Phale) หลุยส์ บัวร์ชัวส์ (Louise Bourgeois) มิราม ชาฟิโร (Miriam Schapiro) ได้ถูกเผยแพร่ไปทั่วโลก ถึงแม้ว่าศิลปินหญิงเหล่านี้ยังมีจำนวนน้อยกว่าศิลปินชายก็ตาม แต่ทางด้านความคิด ฝีมือ และเทคนิควิธีการทำงานนั้นพวกเขาได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง

อย่างไรก็ตามยังมีศิลปินหญิงที่เรียกร้องโอกาสโดยให้ศิลปะเป็นสื่อของสิทธิสตรี พวกเธอมีความคิดว่าการศิลปะยังถูกวางกฎเกณฑ์เพื่อผลประโยชน์ต่อฝ่ายชาย การที่ศิลปินสตรีบางคนได้รับการยอมรับนั้น เนื่องจากพวกเขาสมยอมในการเสนอเนื้อหาหรือเทคนิคที่กำหนดโดยฝ่ายชายเท่านั้น

ศิลปินหญิงบางคนใช้ตัวเองเป็นสื่อในการแสดงถึงความขัดแย้งและท้าทายวงการศิลปะที่มักตอบสนองศิลปินชาย ยกตัวอย่าง แคโรลี ชนิแมน (Carolee Schneeman) ศิลปินหญิงชาวอเมริกัน ใช้สื่อวิดีโอในการแสดงภาพตนเองเปลือยร่างเต้นรำบนเวทีที่มีผ้าผืนยาวพันเป็นเกลียวสอดระหว่างขาของเธอเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของผ้าอนามัย ชิเกโกะ คูโบต้า (Shigeko Kubota) ศิลปินหญิงชาวญี่ปุ่น แสดงผลงานชื่อ "Vagina Painting" (1965) โดยใช้ผ้าชุบสีแดงสอดระหว่างขาของเธอ จากนั้นในทำนอง ๆ เธอได้เคลื่อนตัวไปบนพื้นเพื่อเป็นการระบายสีด้วยอวัยวะเพศ

จูดี้ ชิคาโก (Judy Chicago) สร้างผลงานชื่อ "The Dinner Party" (1974) ประกอบไปด้วย

จาน ช้อน ส้อม กระเบื้อง และงานเย็บปักถักร้อย โดยศิลปินร่วมทำงานกับเพื่อนหญิงอีก 99 คน เพื่อนำเสนอความคิดของแนวร่วมสตรี รูปทรงสามเหลี่ยมขนาดใหญ่ถูกจัดขึ้นเหมือนเป็นโต๊ะอาหารเพื่อการชุมนุมสังสรรค์ของผู้หญิง รูปทรงสามเหลี่ยมเป็นสัญลักษณ์ ความสมดุล ความสามัคคี อีกทั้งยังเป็นความหมายของอวัยวะเพศหญิง

ในช่วงปี ค.ศ.1970 ขบวนการเพื่อสิทธิสตรี (Women's Liberation Movement) ได้มีส่วนผลักดันให้ศิลปินหญิงในนครนิวยอร์กร่วมกันประท้วงสถาบันศิลปะ Whitney Museum ที่จำกัดโอกาสศิลปินหญิงไม่ให้มีบทบาทในการแสดงงานเทียบเท่ากับศิลปินชาย การประท้วงได้ส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่ โดยศิลปินหญิงรวมตัวกันก่อตั้งองค์กรชื่อ Women Artists in Resistance (WAR) และ Women Students and Artists for Black Art Liberation (WSABAL) นอกจากนั้นองค์กร Art Workers Coalition ยังได้นัดประท้วงเกี่ยวกับเรื่องสงครามความเกลียดชังทางสีผิว การกดขี่ทางเพศโดยตั้งชื่อการประท้วงครั้งนั้นว่า New York Art Strike Against War, Racism, Fascism, Sexism and Repression

ศิลปินหญิงผิวสีเริ่มออกมามีบทบาทมากขึ้นในอเมริกา สืบเนื่องจากเหตุการณ์ประท้วงและการปะทะกันระหว่างคนผิวดำกับผิวขาว เนื้อหาเรื่องราวระหว่างสีผิวจึงถูกนำมาเสนอในผลงานของศิลปิน อาทิเช่น เฟธริงโกลด์ (Faith Ringgold) เมย์ สตีเวนส์ (May Stevens) และเบ็ตตี ซาร์ (Bettye Saar) ความขัดแย้งและความรุนแรงที่ผู้หญิงและเด็กเป็นฝ่ายถูกกระทำเป็นแนวเรื่องที่ได้รับความนิยม เพราะสามารถเป็นสื่อกระตุ้นแนวร่วมสตรีได้เป็นอย่างดี การประท้วงโดยใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือได้แพร่ไปทั่วยุโรปโดยกลุ่มสนับสนุนสิทธิสตรีเริ่มมีการแบ่งแยก

แตกต่างกันออกไป ยกตัวอย่าง ในประเทศอังกฤษ ลิทธิสตรีได้พัฒนาในรูปแบบของการปลุกระดมและกระตุ้นอารมณ์ด้วยรูปภาพ ในปี ค.ศ.1971 การจัดตั้งองค์กร Women's Workshop of the Artist's Union ได้มีส่วนสนับสนุนการจัดนิทรรศการศิลปะชื่อ "Women's Liberation Art Group" และ "Womanpower" ในกรุงลอนดอน โมนิกา สจู (Monica Sjöo) ศิลปินหญิงชาวสวีเดน ได้ส่งจิตรกรรมชื่อ "God Giving Birth" (1969) เข้าร่วมแสดงโดยในภาพเป็นรูปผู้หญิงเปลือยกำลังยืนถ่างขาเบ่งลูก หัวของเด็กโผล่ออกมาระหว่างอวัยวะเพศ บริเวณด้านล่างมีคำบรรยาย "God Giving Birth" เป็นยอผู้หญิงโดยเปรียบเสมือนเทพธิดาผู้ให้กำเนิดชีวิต อย่างไรก็ตามเธอได้ถูกขู่ฟ้องในฐานะนำเสนอภาพลามกและดูหมิ่นศาสนา

ในปี ค.ศ.1984 การประท้วงครั้งสำคัญของศิลปินลิทธิสตรีได้มีขึ้นที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ (Museum of Modern Art) ณ นครนิวยอร์ก เมื่อได้มีการเข้าแถวประท้วงหน้าสถาบันแห่งนี้ในงานนิทรรศการ ที่สำรวจศิลปินชั้นนำนานาชาติ ซึ่งประกอบไปด้วยศิลปินชาย 165 คน และศิลปินหญิงเพียง 14 คน เท่านั้น ในการประท้วงครั้งนั้น ได้มีกลุ่มศิลปินหญิงเรียกตัวเองว่า "Guerrilla Girls" (ลิงกอร์ริลล่าหญิง) แต่งตัวและสวมหน้ากากชุดลิงกอร์ริลล่าซูเปียและติดใบประกาศหัวนครนิวยอร์ก โดยตอกย้ำเรื่องการกดขี่ทางเพศและความเหลื่อมล้ำระหว่างศิลปินชายกับศิลปินหญิงในแวดวงศิลปะ

3. การแบ่งแยกในงานศิลปะเกี่ยวกับผู้หญิงและในหมู่ศิลปินหญิง

3.1 งานศิลปะเกี่ยวกับสตรี

จากการศึกษาประวัติ เนื้อหา แนวความคิด

และวิธีการทำงานของศิลปินหญิงที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ขอบเขตความหมายของงานศิลปะที่สร้างขึ้นโดยศิลปินหญิงนั้นมีความหลากหลายในแต่ละยุคสมัย เมื่อมีการสำรวจวิเคราะห์วิจัยผลงานของศิลปินเหล่านี้มากขึ้นจะเห็นได้ว่าสามารถจำแนกระหว่าง "Feminine Art" (ศิลปะแบบผู้หญิง) กับ "Feminist Art" (ศิลปะลิทธิสตรี) กล่าวคือประเภทแรกมุ่งเน้นในการสะท้อนความเป็นสตรีในแง่มุมต่าง ๆ เช่น เนื้อหาเกี่ยวกับการทำงานในครัวเรือนของผู้หญิงหรือการใช้เทคนิคการทำงานเป็นสื่อ เช่น งานเย็บปักถักร้อย งานกระเบื้องหรือการทอผ้า ส่วนประเภทหลังมุ่งไปทางการประท้วงและการขัดแย้งเพื่อความสะดวกของผู้หญิงในแวดวงศิลปะที่มีเพศชายเป็นฝ่ายมีอำนาจ การใช้ศิลปะเป็นสื่อของการประท้วงเพื่อแบ่งอำนาจให้กับศิลปินหญิงส่วนใหญ่จะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรหรือสมาคมลิทธิสตรี

3.2 การแบ่งแยกในหมู่ศิลปินหญิง

3.2.1 การแบ่งแยกด้วยผิว

ในตัวอย่างความหลากหลายของศิลปะลิทธิสตรีได้มีการหยิบยกเรื่องศิลปินสีผิวมากกล่าวถึง เพราะเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจอย่างมากในสังคมที่วัฒนธรรมหลากหลาย (Multicultural Society) ทั้งนี้เรื่องของสตรีสีผิวและเชื้อชาติบางครั้งไม่สามารถแยกแยะออกจากกันได้ ศิลปินหญิงอาจร่วมมือต่อสู้เพื่อสิทธิและความเสมอภาค แต่ในเวลาเดียวกันกลุ่มศิลปินผิวขาวอาจถือว่าพวกเรามีอำนาจและฐานะเหนือกว่าศิลปินหญิงผิวดำหรือผิวเหลือง ในเวลาเดียวกันศิลปินหญิงผิวดำในเมืองหนึ่งอาจถือว่าพวกเธอมีความสำคัญมากกว่าศิลปินผิวขาวและผิวเหลือง ดังนั้นการแบ่งประเภท "พวกเรา" กับ "พวกเขา" อาจไม่ง่ายและชัดเจนเสมอไป

3.2.2 การแบ่งแยกด้วยชนชั้น

ยิ่งไปกว่านั้นประเด็นของชนชั้นอาจเข้ามาเป็นตัวแปรของศิลปะลิทธิสตรี ศิลปินหญิงจากชนชั้นสูงต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเพื่อพยายามมีความเสมอภาคเท่าศิลปินชาย แต่ในเวลาเดียวกัน อาจมีสถานะเหนือกว่าศิลปินหญิงที่มาจากชนชั้นแรงงาน

3.2.3 การแบ่งแยกด้วยพฤติกรรมทางเพศ

นอกเหนือจากประเด็นเหล่านี้ การเลือกพฤติกรรมทางเพศยังมีผลต่อการแบ่งกลุ่ม อาทิเช่น ศิลปินหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจมีความพอใจในการร่วมกลุ่มศิลปะเกย์ สตรีที่ต่อต้านผู้ชายทุกประเภท ในกรณีนี้ศิลปินหญิงที่มีครอบครัวก็อาจถูกกีดกันไม่ให้มีบทบาทร่วมด้วย เนื่องจากพวกเธอมีสามีแล้ว

3.2.4 การแบ่งแยกด้วยระดับการพัฒนาฝีมือ

ประเด็นสำคัญอีกข้อหนึ่งที่ควรคำนึงถึงในการศึกษาศิลปะลิทธิสตรีคือ ศิลปะกับสตรีของประเทศกำลังพัฒนาหรือโลกที่สาม จุดยืนของศิลปินหญิงเหล่านี้ถูกท้าทายเนื่องจากศิลปินหญิงจากโลกที่หนึ่งหรือประเทศที่พัฒนาแล้ว มองว่าศิลปินจากโลกที่สามยังขาดมาตรฐานและการพัฒนาทางด้านฝีมือ ดังนั้นโครงสร้างของอำนาจในกลุ่มศิลปินหญิงซึ่งสามารถจัดในรูปทรงของปิรามิด ส่วนด้านล่างประกอบไปด้วยศิลปินหญิงผิวสีที่อยู่ในโลกที่สาม เพราะฉะนั้นในขอบเขตความหมายของ "พวกเรา" "ผู้หญิง" ก็ยังมีความไม่เท่าเทียมกัน เพราะในบรรดา "พวกเรา" ก็ยังมีการแย่งชิงอำนาจเพื่อความสำเร็จของ "พวกเรา" ในแต่ละกลุ่ม

4. ศิลปะสตรีนิยมในประเทศโลกที่สาม

นักทฤษฎีลิทธิสตรี ชาวอินเดีย กายาตรี ชา-

คราวอติ สปีแวก (Gayatri Chakravorty Spivak) และชาวเวียดนาม ตริน มิน-ฮา (Trinh T. Minh-Ha) ได้เสนอประเด็นที่น่าสนใจไว้หลายเรื่องเกี่ยวกับสตรีในโลกที่สาม ความแตกต่าง (difference) ทางเพศ สีมวล เชื้อชาติ ชนชั้น วรรณะ ส่งผลให้จุดยืนของศิลปินหญิงเหล่านี้แตกต่างออกไป รากฐานของสังคมและระบอบการปกครองภายใต้การล่าอาณานิคมทำให้ความหมายของลิทธิสตรีมีขอบเขตความหมายเฉพาะตัว การกดขี่ทางเพศหรือการใช้แรงงานของสตรีหรือเด็กปรากฏให้เห็นได้ชัดในเรื่องของความรุนแรง ศิลปินหญิงชาวอินเดียบางคนได้สร้างผลงานเพื่อสะท้อนความกดดันจากการกดขี่ทางเพศผ่านเนื้อหาเรื่องราว เช่น ประเพณีการเผาตัวเองของภรรยาเพื่อตายตามสามีในพิธีเผาศพหรือการข่มเหงหรือสังหารภรรยาโดยสามีหรือญาติทางสามี เพื่อเปิดโอกาสให้ฝ่ายชายแต่งงานใหม่ เป็นที่ทราบกันดีว่าในสังคมอินเดีย ฝ่ายหญิงต้องเป็นผู้หาเงินและรับผิดชอบทางพิธีแต่งงาน ดังนั้นครอบครัวที่มีบุตรชายจะถือว่าโชคดี ส่วนครอบครัวที่ยากจนเมื่อมีบุตรหญิงหลายคนบางครั้งแม่หรือพ่อจะทำการสังหารทารกตอนแรกเกิดเพื่อขจัดปัญหาที่ตามมาในเรื่องของเงินสินสอด

ศิลปะลิทธิสตรีของไทยก็มีขอบเขตเฉพาะตัวซึ่งปรากฏออกมาให้เห็นน้อยมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวงการศิลปะของไทยยังติดยึดในเรื่องอำนาจของเพศชายที่ต้องการสืบทอดอำนาจนี้ในกลุ่ม "พวกเรา" (ผู้ชาย) ให้มากที่สุด ศิลปินหญิงไทยจะได้รับการยอมรับในขอบเขตจำกัดของ "พวกเรา" (ผู้หญิง) ต่อเมื่อศิลปินเหล่านั้นสร้างผลงานภายใต้ข้อกำหนดของบรรทัดฐานที่กำหนดขึ้นโดยฝ่ายศิลปินชาย ดังนั้น ผลงานของศิลปินสตรีไทยจะมีลักษณะที่เป็นศิลปะผู้หญิง กล่าวคือ สะท้อนเรื่องราวชีวิตประจำวันของผู้หญิงหรือใช้สื่อที่เป็นสัญลักษณ์ของสตรี